

Finta Éva

Marie magánya

Azt a levelet nem kellett volna megírnia Langevinnek
időközben ezzel maga is tisztába lett
az ember ne hagyjon maga után kézzel fogható bizonyítékot
ha már érzelmei ragacosos hálóként tapadnak mindennapjaira.
Mit is jelent a szerelem, az egymásba bódult találkozások
melyből kirekesztődnek a korlátok és korlátoltak
a tilalmak és a veszélyek
mit jelentenek a meghurcoltatások, az idegfeszülések
a végkimerülés sajtásai
egy szoba kriptalevegőjében mit is jelenthetnek mindezek
távol az élettől, a várostól, a nyártól
egyre távolabb a szerelemtől, a vérző gondolatoktól
az elszakadás húscsomóitól, a megtagadás fagypontján.
Talán hogy nőnek lenni elátkozott állapot
rossz tréfája a természetnek
az egyenlőtlenség egyenetlenségei keresztre feszítik a lázadót
felnégyelik a bátrát
kipécézik a tudóst
közröhej tárgyává teszik
szoknyás bohóccá teszik
paprikajancsivá teszik
és mindent beledobálnak abba a szeméttárolóba
melyre majd a nevét írják skarlát betűkkel.
Hónapok múlva, lányaival a balkonon
napvilágon, napfényben hunyorogva
ezeket gondolta, gondolhatta volna Marie
s talán gondolta is.
Öt évvel Pierre halála után
huszonhárommal elmúlása előtt
ott a balkonon, 1911-ben, a depresszió markában vergődve
feltámadt benne az élet szürke muzsikája
belső ritmusa, a túlélés támolygó keringője
s decemberig győztes lett a megtépázott
sugárzó lett a szomorúság
és összepréselődtek a jelentéktelen dolgok

akár egy száraz virág két könyvlap között.

A svéd Királyi Tudományos Akadémia mindezekről semmit sem tudván neki ítélte a rádiumért és polóniumért a kémiai Nobel – díjat.

Pedig nagy volt a sürgés

bizony sokan megpróbálták útját állni ennek a díjnak és a díjátadásnak.

Marie-t már nem lehetett többé megállítani.

A magány örök áramkörével sugárzó agyvelejében feltartóztathatatlanul vibrált a végkifejletek irányába pulzálva ragyogott bele az útját állók tömör falába útvonalát ragyogás és mélysötét sóhajok nyitották-zárták a fontoskodók személytelen zavara, suttogása övezte de elfogni már pillantását sem lehetett

szemének szürke villáma ott maradt egy kémcsőbe zárva kékes lángja fagyot és hideget ragyogott

nemétől megfosztva, testétől elidegenítve nem ismert többé féket, akadályt halálíg tartó bátorsága odafagyott a lencsék üvegére

hogyan szembenézhesen velünk ma is

sugárzó teste nélkül is

az 1580 éves felezőidőből

előre – hátra tekintve, sosem a jelenben

ellépve a pillanattól, mely annyiszor próbálta alakját fogságba zárni. Hiába.

